

Phẩm 2: BỐN ĐỒNG TỬ HIỆN SINH

Bấy giờ, Đức Thế Tôn đứng dậy đi vào chỗ Song thọ, nằm trên giường sư tử, nghiêng về bên hông phải. Ngài nằm rồi, tức thì ở phương Đông, cách đây trăm ức vạn nước cõi Phật, có Đức Phật hiệu là Sư Tử Hưởng Tác Như Lai, hiện nay đang thuyết pháp. Thế giới ấy tên là Giải Thoát Hoa. Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Thế giới đó sao gọi là Giải Thoát Hoa? Vì ở đó thường dùng hoa bảy báu trải khắp mặt đất. Hoa ấy mềm mại, màu sắc tươi đẹp, tỏa ra tất cả hương thơm. Ở đó có cây bảy báu do các báu hợp thành, có cây Chiên-đàn do các chiên-đàn tô điểm với nhau, màu sắc của chúng đẹp tuyệt vời, chủng loại nhiều vô số. Có cây thường phát ra âm nhạc, tiết tấu hòa nhã, êm dịu không lường. Có cây thường tuôn ra vật dụng bảy báu với đầy đủ chủng loại. Có cây thường tuôn ra các chuỗi ngọc báu, đồ trang sức không lường. Đất nước ấy có vô số vườn báu do các thứ bảy báu xen lẫn nhau tạo thành, như cung điện nghỉ ngơi của trời được làm bằng các ngọc trời Như ý ma-ni, vàng ròng, vàng tía trang trí chạm khắc tạo thành, ví như cung điện của tầng trời thứ sáu. Hàng Bồ-tát đại sĩ sinh ở cõi Phật đó đều là khỏi sự hội họp của thế gian, chuyên giảng pháp, thần thông quảng đại, đắc trí tuệ Phật, những câu hỏi đều có thể đáp và là khỏi thế gian. Lời nói, ý nghĩ của họ thường hết lòng với pháp sự, dùng phương tiện khéo léo thị hiện ở nội minh, xa những điều đua nịnh, liễu ngộ chánh pháp, xa các tướng, đắc trí tuệ Bát nhã, đến bờ kia rồi, học đủ các pháp phương tiện quyền xảo. Chư vị thường cúng dường phụng sự các Đức Phật, xa lìa thị phi của thế gian, chỉ nói pháp sự của Bồ-tát, tâm bất thoái chuyển. Các Bồ-tát đó chẳng ưa nói đến việc khác mà chỉ ưa bàn về “Bồ-tát đà lân ni kim cương hành pháp tam phẩm thanh tịnh”, “Phật công đức lực vô sở úy”.

Vậy nên thế giới đó tên là Giải Thoát Hoa. Ở thế giới đó có Bồ-tát tên là Thiện Tư Nghĩa bỗng dời thân mạng sinh đến nước La-duyệt-kỳ của cõi Diêm-phù-đề, làm con của vua A-xà-thế. Vừa mới sinh ra, ông liền ngồi kiết già mà nói kệ:

*Ta nay đã từ chỗ
Nước Sư Tử Hưởng
sang Muốn gặp Thích Sư*

*Tử Chánh Giác tại thế
chăng?*

Lúc này, có vị trời khác vì đồng tử nói kệ:

*Nay đấng Thiên
Trung Thiên Thích Sư Tử rũ
áo*

*Ở tại cây Song
thọ Lặng lẽ vào Nê-
hoàn.*

Bấy giờ, đồng tử dùng kệ đáp:

*Ta từ phương
Đông đến Trái qua các
cõi nước Đến với
Thích Sư Tử*

*Muốn nghe pháp vô
thượng. Đấng trời người tôn
trọng Lặng lẽ vào Nê-hoàn*

Đến đây ta có cơ

*Chẳng phải đến không
duyên. Hôm nay ta đi đến*

*Phật sẽ vào Niết-
bàn Trên trời và cõi
thế Đều đau buồn như
ta. Lúc phát ý chẳng
trụ Muốn đến thấy Thế
Tôn Nơi này ta đi đến*

*Có ích chẳng hoang
đường. Phật ra đời khó
gặp*

Nên tâu đại vương rằng:

*–Không được sinh buông
lung Phải đến chỗ Thế Tôn!*

*Trong ức trăm
ngàn kiếp Có một Phật
giáng sinh Với đức hóa
phải biết Phật vì mọi*

*dân chúng. Hôm nay
với phụ vương Can ngăn
đáng quốc tôn*

*Buông lòng theo
ham muốn Sao tuyệt mạng
cha mình? Quen gần tri
thức ác*

*Điều-đạt, giặc
đại ác Vua theo thọ
giáo hấn*

*Đoạn tuyệt mạng
cha mình. Khởi lên tướng
nhân ngã*

*Si dục tạo tội
nghịch Vua cha làm
pháp hạnh Là con
cháu Thế Tôn. Vua đã
bị tội ấy*

*Phạm vào tội
nghịch lớn Do vậy đọa
tăm tối Ngục A-tỳ vô
gián.*

*Hoan hỷ tin theo
Phật Sẽ được giải
thoát liền*

*Sau được người tôn
trọng Liền được Chánh
Giác luôn. Phật đã vào Nê-
hoàn Chánh giác khó được
gặp Chỉ có thể được cúng*

*Xá-lợi đấng
Nhân Tôn. Ta chẳng do
ham muốn Mà đi đến
nước này Đại vương
liền theo đến Ta muốn
thấy Thế Tôn. Hôm nay
vào nửa đêm Thế Tôn
sẽ Nê-hoàn*

Ta từ Sư Từ Hưởng

*Nghe Phật nói như
trên. Ta muốn thấy Đức
Phật Nên đến cõi Nhẫn
này Kính tạ hàng quyến
thuộc Các nhà hãy tự an.*

*Ta sẽ đến hầu
Phật Thân thông sinh
tử đoạn*

*Muốn thấy Phật
đều phải Trước hầu
Phật Nê-hoàn*

Đến đây, vua A-xà-thế dùng kệ bảo con:

*Này con! Hãy nhịn qua
đêm nay Muốn sang, ta sẽ dùng
sức mạnh Đất lực sĩ cách xa nơi
này*

Chẳng thể dùng xe đến ngay được!

Bấy giờ, đồng tử dùng kệ đáp lại phụ vương A-xà-thế:

*Sức tinh tấn của con
nhiều lắm Khoảnh khắc phát ý
là đến liền Đêm nay như vượt
vô số kiếp*

*Con chẳng biếng trễ như đại
vương. Đêm hôm nay con sẽ đến đó*

*Cũng chẳng thể kể đường
xa xôi Vượt qua trung gian vô
số nước Cõi nước lực sĩ, nói
sao hết.*

Lúc ấy, đồng tử từ tòa ngời bước xuống, đi ra đại thành La-duyệt- kỳ, liền nói kệ:

*Ai muốn sinh thiên, là địa
ngục Muốn được danh tiếng là Tôn
Hùng Hãy mau theo ta đi đến đó
Phải đến trước khi Phật Nê-hoàn.*

Khi nói bài kệ này xong, đồng tử liền ra khỏi thành La-duyệt-kỳ, cùng lúc trong thành có hai vạn người, vô số ức trời rồng, quý, thần, Kiên-đạp-hòa, A-tu-luân, Ca-lưu-la, Chân-đà-la, Ma-hầu-lặc v.v... đến nhóm họp ở đó. Đồng tử cùng tất cả chúng trời vây quanh đi đến vùng đất của các lực sĩ, đến chỗ Đức Phật, ở rừng Song thọ.

Lúc này, khi Phật nằm nghiêng hông về bên phải trên giường sư tử, thì ở phương Nam, cách đây năm mươi vạn cõi nước Phật, có Đức Phật hiệu là Bảo Tích Thị Hiện, hôm nay đang nói pháp. Thế giới ấy tên là Bảo Tích, ở đó có vị Bồ-tát tên là Hỷ Tín Tịnh, bỗng nhiên thu thần hạ sinh về đại thành Xá-vệ của cõi Diêm-phù-đề, làm con của trưởng giả Sư Tử. Vừa sinh ra, đồng tử liền ngồi kiết già nói bài kệ:

*Dùng tay chân
bố thí Và mũi mắt cho
luôn Cho đến trăm
ngàn đời Nhẫn nhục
Ba-la-mật. Bố thí cả
đầu mắt*

*Thê thiệp và các
con Muốn độ cho tất cả
Thích tôn có còn
chăng? Sở dĩ trong ức
kiếp*

*Da thịt cho mọi
người Muốn độ hết
chúng sinh Mất đời tồn
tại chăng?*

Đến đây, trưởng giả Sư Tử liền sợ hãi dựng tóc gáy, dùng kệ hỏi

con:

*Là trời, Kiên-đạp-
hòa? Quỷ thần Chân-đà-
la? Con trẻ hay tán thán
Biện tài nói nhiệm mầu.
Trong ngoài đều sợ hãi
Lớn nhỏ đều bỏ chạy Ta
nhờ nghe tiếng Phật Nên
một mình chẳng đi.*

Khi đó, đồng tử dùng kệ đáp lời cha:

*Con là trời, là rồng
Cũng Chân-đà-la, quỷ
Con là Thiên Trung Thiên
Cũng là người trưởng giả.*

Đến đây, trưởng giả Sư Tử dùng kệ hỏi con:

*Do nghe lời
nói đó Con khiến
ta nghi ngờ Lời
khen đến như vậy
Khiến ta thêm kinh
hoàng. Sao gọi là trời
rồng
Kiên-đạp-hòa và quỷ?
Sao gọi Thiên
Trung Thiên? Sao con là
người vậy?*

Khi ấy, đồng tử dùng kệ đáp lời cha:

*Phương Nam
có vị Phật Đấng
Như Lai Bảo Tích
Ta từ cõi đó đến
Nay đến cõi*

Phật này. Sân hại,
 ta Đế Thích Và sáu
 trời cũng vậy
 Nếu khổ, ta Phạm thiên
 Cũng làm Chuyển
 luân vương. Nơi đó hình
 rồng cả
 Đến nơi này là
 thần Loài quý, Kiên-
 đạp-hòa
 Trưởng giả phải rõ
 thông. Con sẽ là tất cả
 Xót thương hằng
 ủng hộ Đạt được Thiên
 nhân tôn Giác ngộ là
 trước hết.
 Con hóa
 độ lâu lắm Trái
 qua vô số kiếp
 Trọn không hề
 dừng nghỉ Trưởng giả!
 Con muốn đi!

Đồng tử thưa với cha:

–Những điều giảng nói của đức Bảo Tích Thị Hiện cần nên học, chẳng nên huân tập theo các pháp thế gian, việc tu phải nghĩ đến các

hành nghiệp rộng lớn. Hàng Bồ-tát có ba pháp hành để mau chóng được đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Những gì là ba? Một là đối với các pháp giác ngộ thâm diệu, hai là thành tựu tâm tự tại, ba là ghi nhớ các pháp Tam-muội. Đó là ba pháp hành để Bồ-tát mau chóng được đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Đến đây, trưởng giả Sư Tử bảo con:

–Ta chưa biết điều đó!

Đồng tử dùng kệ nói rõ về điều ấy:

*Thâm tuệ khó hiểu cũng
khó thông Thế gian đều nghi ở
câu đó*

*Thông hiểu tất cả pháp
nghĩa đó Chỉ riêng có chư
Phật Thế Tôn. Phật đã hiểu
rõ không lầm lẫn Đã có vô
tưởng là Thượng trí*

*Do không suy nghĩ đạo
sạch trong Chẳng hành tướng
hạnh gọi là trí. Ý, vô ý nhiều
không thể lường Tâm trí vắng
lặng trước các nhập Tâm
không vướng nhập gọi là ý*

Ý này nhìn thấy tất cả pháp.

*Vào định kim cương, thành
Chánh giác Đối với tứ cú không
nhiễm trước*

*Tín tâm bền vững như
kim cương Pháp tứ cú là
pháp tốt thượng.*

*Chúng đạt pháp không,
không còn tin Phật khen pháp tín
là trên hết*

Đó là tất cả các pháp không

*Thực hành thiền định chứng
Phật quả. Những điều thấy biết
chẳng phải trí Tất cả pháp hành
chẳng có hành*

*Các pháp sở học không
có học Tất cả sở thuyết, không*

có thuyết.

*Thâm nhập trí tuệ, pháp
tưởng không Vào đến tịch tịnh,
không định tưởng*

*Tuy thành đạo giác, giác
tưởng không Độ thoát mọi người,
không tưởng người. Dũng mãnh,
tinh tấn lia lưới nghi*

*Giác ngộ đạo mâu sâu
rốt ráo Vào trong tất cả
biển sinh tử*

Độ thoát chúng sinh, sinh tử diệt.

Khi đồng tử nói kệ này xong, trưởng giả Sư Tử và hai trăm người đã phát tâm cầu đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác và liền chứng pháp “Pháp nhãn Vô sinh”, tám ức trời phát tâm cầu đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, liền sinh vào địa vị Bất thoái chuyển, thành đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, bốn muôn ức người xa lìa trần cấu, được các pháp nhãn thanh tịnh. Bấy giờ, đồng tử liền nói kệ:

*Con chẳng đến từ đó
Đức Thích Tôn
có khuyên Độ thoát
vô ức số*

*Phát tâm cầu
Bồ-đề. Đối với pháp
giải thoát Nhớ Phật
nói pháp thiện Người
mới vào đất Nhẫn*

*Chưa được Bất thoái
chuyển. Con và cha, anh em*

*Cả nhà ở Phật đạo
Tám ức chúng
trời, người Khiến đều*

*vào Đại thừa. Con vì
tất cả người*

*Diệt trừ hạnh
nghèo đói Con vì
được pháp lợi Khó
tính, khó nghĩ bàn.*

Khi đồng tử nói kệ này xong, cùng với cha mẹ và trăm ngàn ức người, vô số ức trời, rồng, thần, Kiên-đạp-hòa, A-tu-la, Ca-lưu-la, Chân-đà-la, Ma-hầu-lặc v.v... quyền thuộc vây quanh đi đến vùng đất sinh sống của Lực sĩ, tới chỗ của Đức Phật.

Khi Đức Phật nằm trên giường sư tử nhập Niết-bàn thì ở phương Tây, cách đây tám mươi ức vạn cõi nước Phật, có Đức Phật hiệu là

Diệu Lạc Như Lai, hiện đang nói pháp. Thế giới của Đức Phật ấy tên là Lạc Viên, ở đó có vị Bồ-tát tên là Không Vô, bỗng nhiên thu thần hạ sinh về cõi Diêm-phù-đề, tại thành Ba-la-nại, làm con của trưởng giả Tu Phước. Vừa sinh ra, Bồ-tát liền ngồi kiết già nói bài kệ:

*Pháp vốn là
rỗng không Muốn có
là chấp trước Chẳng
được thoát khổ đau
Thường ở vào rồi
phiền.*

*Pháp chẳng
thể nắm bắt Đó gọi
là định chỉ*

*Cùng tận không
cùng tận Pháp đó ắt
không có.*

*Không là chẳng
chứa nhóm Cũng chẳng*

không chứa nhóm Pháp đồ
nếu không nhân

Từ đâu có sở
duyên. Nếu có thể
nói pháp Sâu xa
rất khó hiểu Nhân
Tôn Thích Sư Tử

Bậc Chánh Giác còn
chăng? Tiếng rống sư tử lớn

Không khởi diệt
Phạm âm Hôm nay ở
Song thọ

Ánh mặt trời lặn mất.

Đức Phật trong
Tăng đoàn Ví như mặt
trăng tròn

Mọi người chẳng
thấy nữa Khi Thế Tôn
nói pháp.

Đức Phật trong
Tăng chúng Như đỉnh
núi Tu-di

Thế Tôn chẳng
ưa thích Việc ra vào
trong thành. Vì trời,
người giảng đạo Nói
pháp không, vô ngã

Tất cả chẳng
còn nữa Nghe thấy
đại âm thanh. Là
ngã, không có ngã
Tán thán các pháp
không Nay Thế Tôn
Nê-hoàn Yên nghỉ

giữa rừng cây.

Khi đồng tử nói kệ này xong, tức thời mười vạn người trong đại thành Ba-la-nại cùng một lúc cất tiếng khen:

–Đây là việc chưa từng có! Chỉ có vị đồng tử nhỏ này mới có thể có trí Bát nhã, thâm nhập trí Bát nhã, trí tuệ quang minh, trí tuệ thanh tịnh, trí tuệ thâm sâu, nói kệ thượng diệu mà chứng được Hưởng tuệ, Quyền tuệ. Xứ của đồng tử ấy khó biết và là điều chưa từng có. Thân ấy chưa lớn mà có sức lớn, ví như mắt thấy Đức Như Lai. Nguyện xin cho trí tuệ chúng tôi được như vậy.

Đồng tử nói:

–Các ông chân thành nguyện được trí tuệ như vậy thì phải nguyện được trí tuệ như của Đức Phật, vi diệu mà không xen tạp, vắng lặng và bình đẳng, xa lìa trí phân biệt, thành tựu tất cả pháp thiện, tất cả các Phật lực, vô sở úy, an lập ở đại từ, đại bi. Nay các ông, các ông phải nguyện thành tựu trí tuệ này, nay ta và các ông cùng nhau phát tâm cầu đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Bấy giờ, đại chúng đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Đồng tử liền vì họ nói pháp, an trụ trong Bất thoái chuyển, sẽ thành đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Đồng tử nói tiếp:

–Nay các ông, các ông đã phát tâm rộng lớn rồi thì liền có thể cùng đi đến gặp Đức Như Lai Vô Sở Trước Đẳng Chánh Giác!

Đến đây, đồng tử cùng với cha mẹ và mười vạn người, vô số ức trời, rồng, quỷ thần, Kiên-đạp-hòa, A-tu-luân, Ca-lưu-la, Chân-đà-la, Ma-hầu-lặc và quyến thuộc vây quanh đi đến vùng đất sinh sống của các Lực sĩ, tới chỗ Đức Phật.

Khi Đức Phật nằm trên giường Sư tử nhập Niết-bàn thì ở phương Bắc, cách đây sáu mươi bốn vạn ức cõi nước Phật, có Đức Phật hiệu là Giác Tích Như Lai, hiện tại đang thuyết pháp. Thế giới Đức Phật ấy tên là Hoa Tích. Cõi đó và cây, hoa, trái ngày đêm thường phát ra âm thanh Giác hoa hạnh. Các trời, rồng, quỷ, thần, Kiên-đạp-hòa, A-tu-luân, Ca-lưu-la, Chân-đà-la, Ma-hầu-lặc v.v... nghe được đều quy y với Phật Giác Tích. Đức Như Lai thành tựu các công đức lành, nếu có người thấy được ánh sáng hạnh

Giác Tích thì đều được đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác chẳng thoái chuyển. Đó là sự đạt đến bản nguyện của Đức Như Lai kia. Đức Phật nói với Tôn giả A-nan:

–Đức Như Lai Giác Tích ở thế giới Hoa Tích chỉ dạy đạo Nhất thừa, chẳng dạy người cầu pháp Thanh văn, Duyên giác.

Đức Phật dạy:

–Đức Như Lai Giác Tích thành Phật đến nay đã sáu mươi vạn bốn ngàn kiếp, không có chúng đệ tử Duyên giác, chỉ có chúng Bồ-tát. Ví như Chuyển luân Thánh vương, có rất nhiều con, dùng con làm bề tôi, dùng con làm người coi cửa, dùng con làm thị giả v.v... Cũng như vậy, Đức Giác Tích Như Lai chỉ dùng Bồ-tát làm người giúp đỡ (tể tướng), dùng Bồ-tát làm nguyên thủ (người đứng đầu), dùng các Bồ-tát làm châu báu. Do đó, nước Phật ấy chỉ toàn là Bồ-tát, trang nghiêm cõi nước Phật. Này A-nan! Cửa cải ở thế giới Đức Như Lai Giác Tích rất phong phú thịnh vượng, vui vẻ yên ổn. Bồ-tát tập hợp đông đủ, nơi nơi đều thanh tịnh, mọi người đều có thần thông. Họ dùng kim cương làm cửa cải, khi nghe giảng pháp tâm không khởi nghi hoặc, nghe xong tinh tấn tu hành. Tu tập tất cả trí tuệ Tam-muội, thành tựu trí bình đẳng. Ở nước đó, có vị Bồ-tát tên là Thần Thông Hoa, bỗng thu thần giáng sinh vào trong đại thành Duy-da-ly của cõi Diêm-phù-đề, làm con của chủ binh, khi vừa sinh ra, đồng tử liền ngồi kiết già nói kệ:

*Lành thay Đức
Thế Tôn! Khéo nói
pháp thượng diệu Độ
ức ức dân chúng*

*Bậc Chánh giác
còn chẳng? Tâm pháp
theo đó khởi*

*Tâm không
thể nắm bắt Ba cõi
không ai bằng*

*Bậc Chánh Giác còn
chăng? Không sắc, không
Thế Tôn Không ai có thể
sánh*

*Không có ai
ngang bằng Minh nhãn
còn hay không? Tinh
tấn độ tất cả*

*Nhất tâm thiên
Tam-muội Trí như biển
mênh mông Bậc Chánh
giác còn chăng?*

Đến đây, Đức Giác Tích Như Lai hóa làm hình dáng một vị trời, vì đồng tử nói kệ:

*Chánh Giác trụ
một kiếp Hơn số đó
nhiều lần Nương tựa
bậc Chánh Giác Trụ xứ
thường an vui.*

*Đồng tử
hãy theo dục Đó
là nhà Đạivương*

*Tấu nhạc, đàn
thanh khúc Thổi sáo
tự vui mừng.*

Bấy giờ, đồng tử dùng ý tưởng của trời nói kệ để đáp lại Đức Giác Tích Như Lai:

*Người chạy
theo sắc dục Người
ấy tự si mê*

*Chẳng hiểu đạo
Chánh Giác Và lời dạy
của Phật.*

Lạc đà và
heo ngựa Lừa cùng
với sói, chồn
Chúng nó đều do
dục

Chẳng phải hạnh
con Phật. Mù, điếc
không hiểu biết Câm
ngọng chẳng nói năng
Bọn đó do tham dục

Chẳng phải hạnh
con Phật. Bướm bay,
ong, ruồi, nhặng Ngược
xuôi chẳng biết mình
Bọn đó là do dục

Chẳng phải hạnh con Phật.

Giả sử côi
Diêm Phù Lửa cháy
khắp bên trong Thà
rơi vào trong ấy

Việc dục quyết
chẳng làm. Ưa dục là
trên hết

Với dục không
biết đủ Nếu có người
khen dục Là chẳng
biết pháp Phật.

Người lòng không
tham dục Rõ biết tất cả
pháp

Phật hiện
thân đến hỏi Vì
trời ta nói rằng:

-Ta nghe từ chỗ

Phật Như vậy, lời
Pháp Vương: Vào nửa
đêm hôm đó

Thế Tôn vào
Nê-hoàn. Tôi sẽ
đến thấy Phật

Thần thông không
sinh diệt Muốn đến,
cùng nhau đi.

Đến chỗ Phật Nê-
hoàn. Thiên Trung Thiên
Giác Tích Nói vậy, Nhân
Trung Tôn!

Đắc pháp độ tất cả
Dùng ánh sáng
dẫn đường. Ở trong
trăm ngàn kiếp Việc
công đức lập nên
Chẳng như nhập Nê-
hoàn Độ thoát của Thế
Tôn.

Xót thương
che tất cả Vì ủng
hộ thế gian Nay
Phật sẽ Nê-hoàn

Chúng sinh
lại khổ đau. Phật là
mắt tất cả

Hôm nay sẽ
Nê-hoàn Thế
gian sẽ lại gặp

Hoàn cảnh
rất tối tăm. Y
vương diệt mọi

*bệnh Hôm nay sẽ
Nê-hoàn*

*Không đáng Nhân
Trung Tôn Thế gian rất
khổ đau.*

*Đáng đoạn
nghĩ tất cả Hôm
nay sẽ Nê-hoàn
Hề nghĩ của thế
gian*

*Sẽ chuyển
thành lửa lớn. Phật
trừ si, tham, sân
Hôm nay sẽ Nê-hoàn
Cõi đời này sẽ lại*

*Ba lửa bùng
cháy lên. Thế Tôn
là chỗ nương Cho
tất cả trời người
Nay mất chỗ nương
tựa Xa mãi mãi từ
đây.*

